

licht en bruin. Bekijk maar eens een stuk van een eersten meester. Er kan geen duimbreed af of toe. Dan zou de houding weg zijn. Hij weet precies, waar alles wezen moet en niets kan in zijn stukken ergens anders zijn. En wat het telkens nieuwe betreft: het „spectacle” verandert met den „spectateur.” Die is niet altijd eender en hij ziet het dus niet altijd eender. En de een ziet het zus, de ander zoo.”

Ik dacht aan deze woorden den volgenden dag. Roelofsz was toen zeventig jaar en alle kunstenaars en vereerders van den jubilaris trokken er heen, eerst bij de plechtige uitreiking van zijn door Israël zoo meesterlijk geschilderd portret, toen nog eens naar zijne woning. Daar kwam het gesprek er op, hoe Roelofsz eigenlijk de man was, die het Hollandsche landschap weder had ontdekt. Toen hij, een veertig jaar geleden, uit Brussel naar Dordrecht kwam, trokken andere daar woonachtige schilders er uit. Zij gingen naar Gelderland. Alles ging toen naar Gelderland. Daar was natuur; overal elders het zuivere niets; vervelende plassen en knotwilgen en slooten en eindeloze weiden. Niemand begreep wat Roelofsz daar nu kwam zoeken.

Wat hij er zocht en wat hij, wat Gabriël en anderen, er in zoo overweldigende schoonheid gevonden hebben, weten wij nu tegenwoordig best. Het „spectacle” was hetzelfde gebleven, maar er kwamen andere „spectateurs”.

Datzelfde kan ook van Blommers worden gezegd, al dacht hij natuurlijk niet daaraan, toen wij zaten te keuvelen. Blommers heeft niet Scheveningen ontdekt; dat was al geschied, lang voordat hij begon te schilderen. Maar hij heeft het gezien, anders dan anderen het zagen. Hij heeft iets gansch origineels gevonden in de Scheveninger buurtjes, binnenplaatsjes en buitenhuizen; iets wat geheel eigenaardig door hem is gebezigd en voortreffelijk werd te pas gebracht; iets wat aan zijne kunst een geheel onafhankelijk en zelfstandig karakter geeft.

Hetzelfde „spectacle”, maar een ander, een gansch bijzonder „spectateur”.

Penteekening.

Toen wij een tijdje hadden gezeten kwam Mevrouw Blommers binnen, op den arm haar jongste kind: Thérèse, het petekind van Thérèse Schwartz, die het ten doop hield. Een dot van een kindje, met mooie, zwarte, levendige oogjes, slim als een groot mensch. Want, als wist ze, dat ik kwam met goede bedoelingen jegens haar vader, ze maakte mij dadelijk het hof en wij waren onmiddellijk de beste maatjes. Misschien was het ook om mijn bril;